

mora v prvi vrsti upoštevati vsled investicijskega zakona. Pa tudi podjetnikom te železnice bo gotovo to društvo ljubo in koristno, ker bodo imeli na razpolago samo eno društvo, ki je zmožno prevzeti vse vožnje. Tako morajo kmetje delati!

Dopisi.

Sv. Jurij ob Ščavnici. (Predavanje o čebeloreji.) Povabilu k predavanju so se odzvali dne 24. maja naši čebelarji, posebno pa tudi mladeniči, zelo mnogoštevilno. Prišli so tudi iz sosednjih župnij n. pr. od Negove, od Sv. Benedikta, od Sv. Križa. To je veselo znamenje, da se je treba za čebelorejo vendar bolj zanimati in svoje lastne izkušnje podpirati, kolikor mogoče z nasveti umnega predavatelja. Gosp. Jurančič pa je tudi predaval umljivo in prikupljivo. Obdelal je seveda le najvažnejše točke o čebeloreji, kolikor je pripuščal čas. Omenil je umetne roje, preseljevanje in roparijo čebel.

Naravni roji so najboljši. Kjer pa narava odreče, tam si moramo pomagati na umeten način. Odvisno je vse od lepega vremena. Da se umetno rojenje posreči, mora biti rodovitna matica, veliko letajočih čebel in trotoev, kar je znamenje rojenja. Imeti mora čebelar dobro zavarovan panj in obilo živeža za čebele. Umetno rojenje se mora glede časa in lepega vremena popolnoma uravnati po naravnem rojenju. Načinov je več. Prvi je ta, da se staremu panju vzame 8—10.000 čebel, ki se zvrabijo v novi panj. Ali pa pusti stari panj, vzame satovje, zapri v posebno hišico matico, za katero hite druge čebele. Tretji način je s pomočjo nepremakljivega sata.

Te tri načine je gospod natanko opisal in z zgledi pojasnil. Ravno tako tudi preseljevanje čebel, kjer velja to-le načelo: dober stari roj vedno pusti, a mladega preseli.

Roparija pri čebelah je pa žalostna prikazen, kjer prevladuje velikokrat osebnost, katero tudi vlada kaznuje. Sicer si je pa čebelar sam kriv mnogokrat, da se dogaja roparija. Kateri panji ropajo in katere? Močni ropajo brezmatične, katere čebele hitro zavohajo. Brezmatične nimajo nobenega poguma, zato se tudi ne morejo braniti. Čebelar mora paziti nadalje, da ne razliva medu, da ne razmetava satovja, kar čebele hitro najdejo. Kako se roparija spozna? Opazuj čebele. Domače poznajo svoje panje, in hitro zletijo vanj, dočim ga tuje čebele le obletavajo. Kadar se začnejo moriti, se tuje čebele, ako so slabše, nič ne branijo. Ako so pa domače slabše, se pa te udajo in nazadnje še same začnejo nasprotnicam pomagati.

V poldrugournem predavanju je vsak čebelar zvedel marsikaj zanimivega. Sicer se drži vsakdo tega načina, ki mu je dozdej prinašal največ koristi, a se umnega, novega postopanja ne upa lotiti iz tega ali onega važnega vzroka. Kjerkoli pa bo čebelar svoje

stare izkušnje izpopolnjeval z novimi srečnimi poizkusi, ne bo izgrešil dobrega. Še boljšega uspeha. Dal Bog! Iz stališča združne moči stopajo čebelarji v tesnejšo zvezo med seboj. G. Jurančiču pa je bil gotovo vsakdo iz srca hvaležen, in se mu tem potom izreče najiskrenejša zahvala.

Kapela pri Radgoni. In zeblo me je, da so mi kosti pokale. Bilo je par dni pred božičem. Zatopljen v žalostno osodo svojo, taval sem iz Turjanec na Moto, premrzl in lačen, da je bilo groza. Ker to ni ravno dolga pot, bil sem v pol uri srečno na Moti, v Muršičevem »verkštat«¹, čeravno sem se med potjo večkrat zvrnil v sneg. Pa sem bil le na gorkem, bil sem srečen. Prosil sem prenočišča in malo večerje, kar sem tudi dobil. Povžijem skromno večerjo, stegnem svoje grešne ude na otep slame, katero so mi prinesli v hišo, in kmalu trdo zasmrčim. Toda imel sem čudne sanje. Sanjalo se mi je, da sem izgubil klešče, katere rabim pri vezanju piskrov. Nato neki grem k motarskemu kovaču prosit, da mi naredi nove. In res mi naredi nove klešče. Za plačilo mu moram zvezati nekaj pogačnih skled in več piskrov in bila sva si bot. Srečal sem se pri njem tudi s »Štajercem«. Sanjalo se mi je tudi, da sem odet s »Štajercem«²; v tem se stresem in prebudim. Gospodar je že naredil luč, bilo je jutro. Hitro pogledam svojo odejo, hu, sakra, bil sem odet res s »Štajercem«. Ho, ti prok... Takoj vzdignem kosti svojega rojstva raz trdo ležišče, pa hajdi pogledat v pučo, če sem res izgubil klešče. Kapa kosmata! Torej me tudi ta sen ni varal? Klešči ni. Zdaj pa le hitro h kovaču, da mi naredi nove. In glejte čudo! Tudi tukaj so se mi natanko vresničile moje sanje. Oglasim se pri starem Žagači. Za delo ni bilo nič, ker mlada gospodinja ni bila doma, stari pa je čakal ptujsko krote. Potrudim se h Košaru. Tukaj pač tukaj, bil je masten kšeft. Krpal sem ponve, katere tukaj mnogokrat rabijo, ker gospodar ima neki sila rad, ako mu mati vrže kaj v ponev, kar je seveda tudi hitro gotovo, ker potem mora gospodar puško na ramo in hajdi na lov. S seboj vzame navadno tudi ptujskega lisjaka, da ima kaj streljati, ako ni zajcev. No, če bo pri Rajhu tak kšeft, potem sem pa že zadovoljen. In res! Dela je bilo dosta, ker tudi Rajhov stric imajo radi kaj popraženega, no, potem ni čuda, če ponev pregori in se mora dati popraviti. Eh, pa tudi ptujske krote so pri njih na »kvanteri«. Oho, Rajh!

Tudi ne morem reči, da bi se mi pri Hasmanu slabo godilo. Zato sem pa tudi delal veselo, da je bilo kaj. Dela je bilo obilo, pa tudi Šterca zadost'. Stopil sem tudi mimogrede h Koimanu in Križaniču, povsod je bilo nekaj dela, pa tudi kaj za želodec. Toda kjer vidim ptujske žabe, ondi mi nič ne diši jesti. K Štrojharju pa nisem mogel iti, ker sem hotel še tudi o pravem času priti domov, da ne bi zopet blodil po temi, kakor

nespametna devica brez olja, pa tudi zavoljo praznikov, katere sem vsekakor hotel obhajati v krogu svojih dragih, in hajdi na pot proti Kapeli.

Pri Hausmanu sem si kupil tobaka, tam sem videl tudi ptujskega lisjaka, natlačim in nažgem svojo ljubo pipico in puham dalje svojo pot. V grabi srečam Črneta, ki je ravno gnal ptujsko korondičo na izprehod. Ha, ha! To vam je parada!

Prišel sem polagoma domov, bila je noč. Bržčas bom tudi začel ptujske krote rinkati, da se ne bodo tako ostudno rovale, da bo tudi to kaj neslo. Piskrovez.

Sv. Rupert v slov. goricah. (Naše razmere.) Dovolite, gospod urednik, da Vam opišem enkrat malo natančneje tukajšnje narodne razmere. Ako se je kdo pred kratkim še bližal od strani Sv. Lenarta proti župni cerkvi, ga je gotovo v oči zbodel napis, kateri se je glasil: »Höchl's Hafnerei.« Ta je sedaj izginil ter pride baje slovenski napis; saj je tudi umestno, ker gotovo še ni nikdar nobena Nemka kupila od označenega nikake posode. Nekoliko korakov naprej ga kar iznenadi novo, krasno poslopje, na katerem se blišči napis »Šola«. To kaže vsakomur, da je tukajšnje prebivalstvo vneto za napredek in izobrazbo svoje mladine. Tako smo Rupertčani toli srečni, da imamo sedaj dvojno šolsko poslopje, kajti tudi stara šola še stoji, sicer sedaj popolnoma neporabljena ter še last župljanov. In to bode marsikaterega davkoplačevalca v oči, da stoji tako izvrstno poslopje tu brez vsake koristi. To je uvidel tudi odbor našega prekoristnega »Bralnega društva«³ ter se obrnil s prošnjo do krajnega šolskega sveta, da bi isti blagovolil prepustiti tukajšnjemu »Braln. društvu«⁴ vsaj jedno sobo brezplačno. Ali strmite! V seji se je sklenilo, da ni mogoče izmed šestih praznih sob niti jedne brezplačno prepustiti, ampak so se stavili taki pogoji, katerim društvo ne more ustreči. Pač pa so dovolili dvema učiteljema brezplačno stanovanje. Gotovo nimamo nič proti temu, da se učiteljskemu stanu pomaga, ali vendar naj bi se tudi proti društvu nepristransko postopalo. Saj je vendar isto ustanovljeno v splošno korist našega izobrazbe potrebnega kmetijskega ljudstva. Ali mislite, da ljudstvo odobrava vaše postopanje napram »Bralnemu društvu«⁵? Zakaj ne podpirate društva v narodnem delovanju? Kot vesten narodnjak bi gotovo v nemškem jeziku ne uradovali, bodisi kot načelnik šolskega sveta, bodisi kot župan občine Zgornja Voličina. Tudi bi se lahko večkrat spominjali gesla »Svoji k svojim!«⁶ Dandanes ni samo dovolj, če kričimo: Slovenec sem, ob enem pa se z nemškim uradovanjem klanjamo nam nasprotnemu uradništvu. Zares, tužna nam majka, ako se povsod tako uresničuje geslo iz naroda za narod kakor pri nas, da je od petih učiteljev le eden (g. Čuček) pristopil kot ud »Braln. društvu«. Ali vkljub temu, da nas kot manj vredne sloje prezira tukajšnja posvetna inteligenca, še ne bomo vrgli narodne puške v koruzo, ampak mi bomo delovali z vsemi močmi v prid našega tužnega kmečkega stanu ter v osvobojenje nam našega milega slovenskega naroda, da postanemo zavedni in hrabri pionirji našega naroda, katerega geslo se glasi: »Mi mladi, mi vstajamo, mi gremo naprej!«⁷

Goricopoljski, v imenu mnogih.

Iz Zalca. Vsaka dobra zadeva traja dalje časa preden, da pride do cilja. Tako se je godilo tudi društvu avtonomnih uradnikov in uslužbencev za slovenske dežele. Toda po dolgem in truda polnem delovanju se je posrečilo visoko vlado omehčati, da društva ni prepovedala.

»Društvo avtonomnih uradnikov in uslužbencev za slovenske dežele«⁸ toraj obstoji in sme v smislu postave svoje delovanje pričeti. Kako da je društvo bilo potrebno kaže dejstvo, da se je k pristopu že dosedaj oglasilo čez 100 udov. — Da bode društvo velevažno in neprecenljivega pomena, to se ne da tajiti.

»Takoj, takoj dušica«, reče Vid. »Slišite, jaz moram z gospo nekaj važnega govoriti, dajte mi ključ od vrat.«

»Jaz nimam ključa«, zaječala je uboga Mica, katere se je čim dalj bolj polasčala groza, »gospa je sama zaprla vrata, ko sem jaz odšla.«

»Kaj? Gozdarica je sama zaklenila vrata? Bolnica? Slišite, Mica, vi ste vendar največja lažnica, katero sem kedaj videl! Hitro s ključi sem, drugače ne bo dobro!«

»V resnici, Vid, jaz nimam ključev«, se opravičuje Mica. »Kako naj vam jih dam, ko jih nimam.«

Vid je planil na ubogo starico preiskal ji vse žepe, pregledal natanko vso obleko. Ko pa v resnici ni ničesar našel, je spoznal, da se je moralo nekaj dogoditi. Jedine pomoči ne bo bolnica pošiljala za male reči od sebe ter zaklepala vrata.

Kaj storiti? Nazaj ne more več, ker ga Mica izda; svoji ženi mora tudi na pomoč, ter jo rešiti zanj, v katere se je vjela. Pred

vsem se pa mora odkrižati nevarne priče in k temu ni druge pomoči, kakor — kakor... jama: Zgrabil je toraj ubogo Mico, vlekel jo vkljub kriku in zoperstavljanju k jami in jo vrgel v njo.

Naprej nagnjen je skrbno poslušal rahle, umirajoče vzdihne, ki so strašno doneli iz globočine na uho in ko so ti potihnil, se je vsedel na kamen, na katerem je pred par minutami počivala njegova žrtva in si brisal pot s čela.

»Vražje stare kosti«, začel je sam s seboj. »Kdo bi si mislil, da je še tako močna! Malo je manjkalo in še mene bi potegnila za seboj. Kaj pa sedaj? V hišo moram. Nekaj se je zgodilo, kar ne pomeni nič dobrega. Tako lepo sva se vse dogovorila, da ne morem razumeti, kako je moralo spodleteti. Da Lize ni nazaj, da je Mica tako naglo bila poslana k delavcem, to je nevarno. Na vsak način moram pogledati!«

(Konec sledi.)

Iz Ponikve pri Velenju. (Redka slavnost.) Otroci na Zg. Ponikvi slavili so 28. maja redek praznik. Častitali so svojemu č. g. župniku in katehetu Jož. Kuneju o pridobitvi zaslužne svetinje za 40 letno plodnosno delovanje. Ker je č. g. J. Kunej ob enem tudi načelnik kraj. šol. sveta in šoli zelo naklonjen, sodelovalo je tudi učiteljstvo pri slavnosti s posebnim veseljem. Že predvečer naznanjalo je streljanje in slovesno zvonjenje bodoči praznik. Začela se je slovesnost z daritvijo sv. maše. Po sv. maši so se zbrali v z zastavami nakiteni in ovenčani šoli otroci ter častitali gospodu jubilantu v vezani in nevezani besedi. Posebno ganljiv govor je bil g. nadučitelja J. K. Do solz ginjen se je častiti gospod slavljencev vsem častilcem zahvalil. Po končani slovesnosti pogostil je gospod župnik svoje male častilce kakor tudi odrasle navzoče z okusnim prigrizkom in sladko kapljico. Radost je sijala vsem iz oči in pesem za pesmijo se je razlegala po šolskih prostorih. Brezdvomno ostane ta dan tukajšnjim otrokom v večnem spominu. Še na mnogaja leta!

Iz Braslovč. Zadnje občinske volitve so se pri nas vršile do cela mirno in tiho, brez vsega nasprotstva. Hujskačem in demokracem je sape zmanjkalo.

Izvoljeni so razsodni možje, katere veže težavna dolžnost, da morajo na vse strani zastopati občino, ki je vsled stavljenja 3 novih šolskih poslopij v gmotnem oziru zabredla v nepovoljni položaj. Šoli v Orli vesi in v Letušu sta postavljeni. Sedaj se stavba nove 5-razredne šole v Braslovčah ne da več odlašati, ker nam vsi ugovori in pritožbe niso nič pomagale. Sedanji zastopniki občinski imajo torej nalogo, izbrati najprimernejši prostor za novo šolo, in tega ne smemo nikjer drugod iskati ko v trgu, in sicer tam, kjer zdaj stoji občinska hiša. So možje, ki hočejo otrokom ne v dobiček, pač pa trgu naravnost v škodo imeti šolo zunaj trga na neki njivi. Ta prostor iz več razlogov ni prikladen. Preveč je oddaljen od cerkve, leži prenizko, več kot $\frac{5}{7}$ šolarjev bi moralo do nje hoditi po ozkem klancu, kjer se včasih mladini ni mogoče izogibati vozov in kolesarjev. Tudi so tam učenci preveč sami sebi prepuščeni, ker učitelji ne bivajo v šolskem poslopiju. Ali bi ne bilo res škoda, tako drago poslopje, ki bi lepšalo celi trg, postaviti v ozadje na polje. Res je, da bi se stavba nove šole nekaj podražila, ako bi se podrla občinska hiša. A vsaka stvar se mora od vseh strani ogledati. Tudi v Braslovčah že zdavnaj pogrešamo posojilnice. Nekateri možje bi jo že bili ustanovili, ko bi bilo v trgu primerne prostora. Če pa zamenja občina svojo staro podrtljivo občinsko hišo z dosedanjim prostornim šolskim poslopijem, bi ne pridobila le prostorov za posojilnico, ampak tudi za stanovanje, kar bi več neslo, kot je vsa občinska hiša vredna. Pustimo torej vse malenkostne ozire v nemar ter stavimo šolo le v sredi trga!

Iz Vidma (Političen komisar.) Kakor že znate, nima Videmska občina več svojega župana. Ker vsled izstopa nekaterih odbornikov niso ostali odborniki več sklepni, se je moral ves odbor razpustiti. C. kr. okr. glavarstvo je postavilo za občino posebnega komisarja in kot takega imenovalo novo izvoljenega župana Franca Ban-a. To je edino pametno. Ko bi hodil političen komisar iz Brežic na Videm, opravljat občinske posle, veliko stroškov bi to prizadajalo davkoplačevalcem! Teh nepotrebnih stroškov najbrž ne bi hoteli plačevati oni odborniki, ki so pred 2 letoma napeli vse svoje moči, da so prišli v odbor; zdaj so se pa skujali, ker njim ni hotela biti pokorna večina občinskih odbornikov.

Gosp. Fr. Banu mora cela občina, tudi stavkajoči odborniki biti hvaležna, da je za njega jako težavni posel političnega komisarja sprejel in rešil občino velikih stroškov. Vsak poštenjak v naši občini ga mora podpirati, ne pa mu polena metati pred noge,

kakor poskušajo to znani možicelni. Kmalu se bojo razpisale občinske volitve.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Politično društvo slovenjegraško priredi dne 14. t. mes. politično zborovanje. Vse natančnejše bomo še naznanili.

Politično zborovanje v Konjicah. V nedeljo, dne 1. t. mes. ob 3. uri popol. je zborovalo katol. polit. društvo. Mnogo udov je šlo k ljudskemu shodu v Celje, drugi so se pa pri domačem ognjišču navduševali. Zbralo se je mnogo županov in občin. odbornikov iz okraja konjiškega, veliko navdušenih kmetov; le škoda, da smo tržane pogrešali. Gosp. predsednik pozdravi v jedrnatih besedah zborovalce in da besedo tajniku, ki razloži hrvatsko zgodovino od leta 1830 do nastopa krutega »Vsepokvarija« l. 1883; posebno omenja zasluge Hrvatov za Avstrijo in krščanstvo sploh pod banom Jelačičem. Drugi govornik, g. blagajnik pa je natančnejše opisal krivično vlado banovo do današnjega dneva. Udje, katerim se te razmere niso bile toliko znane, so kar strme poslušali. Društvo je tudi naznanilo telegrafični potom ljudskemu shodu v Celje solidarnost. V resoluciji se je prosilo češke in slovenske poslance, naj z vsemi močmi podpirajo težnje hrvatskega naroda. Abcug Hedervary! so k sklepu udje klicali.

Iz pošte. Poštno prometno skušnjo so napravili v Gradcu poštni praktikantje gg.: Franc Domanjko, Janez Mavrič, Milan Zemljčič in Josip Blazinc. Skušnjo za prometnega upravitelja je napravil g. Friderik Vaupotič pri Sv. Juriju ob Ščavnici. Brzobjavno skušnjo sta napravili poštna odpraviteljica gđe. Marijana Kaufman v Ponkvi in gđe. Fani Simon v Mariboru. — Razpisano je mesto poštne upravitelja v Braslovčah do 7. junija. — V Socki, pošta Vojnik, se je ustanovila poštna nabiralnica.

Poroke. Poročila se je v Ribnici ob kor. železn. znana veleposestnica g. Rozalija Mravljak p. dom. Dornikova z Antonom Podlesnik iz Št. Lovrenca. — G. Anton Kuhar, učitelj v Trbovljah, se je poročil z gospico Avrelijo Mollovo. — Dne 27. maja se je poročil g. Fr. Verač v Stanetincih z gospico Franciško Vrbjakovo v Seliščih.

Mariborske novice. Po Mariboru naznanjajo veliki lepaki veliko narodno veselico za dan 7. junija. Mariborski Slovenci pričakujejo ta dan mnogo gostov v Maribor. — Mlada tatica je 19 letna strojevodjica hčerka Karolina Zeliska. Kradla je dragocenosti pri zlatarjih Tručl in Seiler, a zadnji jo je zasledil in dal zapreti. — Na binkošno nedeljo je kočijaz I. Perwein povozil usnjarskega delavca Jož. Klausche ter ga precej poškodoval. — Dne 31. maja je bil aretiran mesarski pomočnik Fr. Blašič, ker je neusmiljeno trpinčil živino. — Utonil je 31. maja v Dravi pri Kamnici Rud. Zelweger. Trupla se niso našli. — Nova topničarska vojašnica se bo zidala za sedanjo dragonsko proti Betnavi. — V Studencih je umrla krčmarica Marija Orosel v 70. letu starosti. — Mariborski Nemci nameravajo sklicati shod, da se ne nastavlja slovenski profesorji na spodnještajerskih šolah. V »Štajercu« seveda tega ne povedo, tam se le hlinijo nezavednim Slovencem. — Cvetličar Weiler je napovedal konkurz.

Iz šole. V pokoj se stopili gđe. Ana Sernec, učiteljica v Sloven. Bistrici, g. Jožef Cirngast, nadučit. v Vitanju in g. I. Kunštič, učitelj v Polzeli. — Učiteljem v Globokem je imenovan g. Rud. Arnšek, učiteljcem v Ljutomeru ga. Matilda Mihalič, pri Sv. Lovrencu

v Slov. gor. ga. Marija Farkaš. Prestavljen je iz Št. Martina na Paki g. Jožef Kranjc na Ponikvo ob juž. žel.

Ogenj. V petek popoldne okoli 2. ure je začel goreti hlev gostilničarja g. Rapoca ob tržaski cesti v Mariboru. Ker je bilo na podstrešju mnogo mrve, bila je streha nakrat v plamenu. Požarne brambe iz Maribora, Radvanja in Kamnice so bile kmalu na lici mesta, toda mogle so samo ogenj omejiti, da se ni razširil na sosednja poslopja. Od hleva je ostalo samo zidovje. Zraven so bila prizidana stanovanja, iz katerih so si ljudje rešili vse pohištvo, ker so jim pomagali drugi ljudje, ki so prihiteli na pomoč. Škode je povzročil ogenj okoli 20.000 K, vendar je posestnik zavarovan. — Saje so se vnele dne 23. maja pri posestniku Ant. Slaviču v Šalincih pri Ljutomeru. Ker pa je hiša pokrita z opeko, so ogenj zadušili brez večje nesreče. Norsinsko gasilno društvo je bilo opozorjeno na nevarnost požara in je bilo ravno pripravljeno na odhod, ko dobi poročilo, da je nevarnost odstranjena. — Dne 26. maja je zgorelo hišno in gospodarsko poslopje posestnika Andr. Lončariča v Statenbergu. Ogenj je nastal, ker se je užgala maščoba, ki jo je gospodinja v kuhinji pri ognju razpuščala. — Dne 21. maja je zgorela hiša Helene Zedomer in Jožefa Pečar v Št. Juriju ob juž. žel. Zažgali so otroci. — Dne 1. jun. je zgorelo gospodar. poslopje Janeza Purgaja v Malešniku, Sv. Peter pri Marib.

Sedemdesetletnica. Gosp. Ivan Krusič, c. kr. šolski svetnik v Celju, slovenski rodoljub stare korenine, slavi dne 4. junija svoj 70. rojstni dan. Zasluženemu možu kličemo: Na mnoga leta!

Razglednice. Za razglednice se izda dandanes veliko denarja, zlasti o božičnih in velikonočnih praznikih. Naslikane so na njih raznovrstne neumnosti in tudi svete podobe. Čemu izdajamo denar po nepotrebnem? Čemu podpiramo nemške in judovske založnike? Če že pošljemo katero, pošiljajmo razglednice domačih krajev in domačih založnikov! Domači založniki naj pa tudi dajo napravljati razglednice pri domačih tiskarnah, ne pa na Dunaju ali celo v Nemčiji. Čemu se za vsako malenkost obračati v tujino? Proč torej s to neumnostjo! Kdor pošlje razglednico »Welpostverein-a«, plačaj 10 vinarjev kazni za družbo sv. Cirila in Metoda!

Nepoznana slaboumna ženska, stara okoli 26 let, majhna, širokega obraza, rujavih oči, črnih las in širokih ust, je bila prijeta v Mariboru in izročena v Feldhof pri Gradcu. Kdor bi jo poznal, naj to naznani okrajni sodniji v Mariboru.

Dražba lova za dobo 8 let t. j. do 30. junija 1911 se bode vršila: 1. V sodnem okraju Slovenjgradec v petek, dne 12. junija t. l. ob 9. uri dopol. v sobi št. 2 pri c. kr. okr. glavarstvu v Slovenjgradcu in sicer občinski lovi: Golavabuka, Št. Ilj p. T., Št. Janž ob Dravi, Šmartno, Mislinja, Otišni vrh, Sele, Št. Vid, Vrhe, Slovenjgradec. 2. V sodnem okraju Šoštanj v soboto, dne 13. junija t. l. ob 10. uri dopol. v občinski pisarni v Šoštanju in sicer občinski lovi: Sv. Andraž, Št. Ilj p. Gr., Sv. Janž na Vinski gori, Šmartno ob Paki, Šoštanj trg, Škale. 3. V sodnem okraju Marnberg v ponedeljek, dne 15. junija t. l. ob 11. uri dopoldne v občinski pisarni v Marnbergu in sicer občinski lovi: Sv. Anton na Pohorju, Zgornja Vižinga, Brezje, Gortina, Muta, Marnberg, Pernice, Sv. Primož nad Muto, Vuzenica, Sobota. Kot izklicna cena velja zadnja najemnina. Vsak dražbenik mora vplačati pred dražbo 10 %, izklicne cene kot varščine.

Postajevodja v Račah pri Mariboru, Wambrechtsamer, je bil kaznovan od mariborske sodnije na 40 kron globe, ker je razžalil slovenskega profesorja g. Verstovška.

Volitve v slovenje-bistriški okrajni zastop so razpisane. Veliko posestvo voli dne 8. junija, mesto Slov.-Bistrica in trga Studenice in Makole dne 9. junija in občine